

Ki is vagyok? Mit akarok?

Mik a korosztályom legnagyobb kihívásai? Mivel szembesülnek életútjuk során? Érdekes kérdés. És ezt kivételesen komolyan gondolom. Sok ember abba a hibába esik, hogy ilyenkor elkezd általánosítani. Én ezt nem szeretem. Nem azt mondom, hogy a statisztikák hazudnak és természetesen igaz, hogy minden korosztálynak megvannak a saját jellemzői, de hogy ki hogyan éli meg az adott problémát vagy kihívást az teljesen más és egyéntől függő. Vegyük példának a tinédzserkorosztályt végül is én is akörül vagyok. Általánoságban elmondható, hogy az ilyen korban lévő gyerekekre többoldalról is nyomás nehezedik. Mind az iskola egy hatalmas stresszfactor, mind a család a szülők az, hogy a gyerekek kamaszodnak és egyre jobban függetlenedni akarnak. Ez természetes, de annyival leírni egy gyerek viselkedését vagy ép lelki állapotát, hogy "kamaszodik, majd elmúlik" az embertelen és szerintem nem is helyes. Egyesek számára, hogy maga iskola semmilyen nyomást nem vált ki és neki ez nem is jelent kihívást, másoknak viszont lehet, hogy ez a legnagyobb stressz, ami miatt nem bírna aludni se pánikrohamaik vannak és teljesen kikészülnek.

Természetesen most, hogy így elpanaszkoztam magam, vegyünk engem, aki szerintem pont ezekkel a legáltalánosabb dolgokkal küzd.

Fiatalként sokszor megkapjuk a kérdést: És mi leszel, ha nagy leszel? Merre tovább? Főleg így a gimnázium vége felé szaporodtak el ezek.

Utálom őket. Bár a felnőttek számára ez nem tűnik annyira eget-rengetően durva kérdésnek, számomra felér egy késszúrással. Aki már pólyás korában tudja mi szeretne lenni és hogyan tovább bátran áll az ilyen témák elé, de velünk, az olyanokkal, mint én, akinek fogalma sincs mit kezdjen az életével, embertelen. Újra és újra szabadkozni, Hááát igazából...még nem tudom. Vannak terveim de..." stb. Nincs ereje az embernek minden alkalommal elmagyarázni, hogy amúgy vannak tervei és rengeteget gondolkozik a jövőjén, de semmiben sem biztos. Mindennek vannak előnyei hátrányai. Bizonytalanok vagyunk egyes kérdésekben másokban meg határozott véleményünk van. És ami a legszórakoztatóbb az egészben az az, hogy amiben még az egyik napon biztosak voltunk, másnapra teljesen megváltozik.

Én irigylem azokat, akik már szinte születésüktől fogva tudják mik akarnak lenni. Annak a listája, hogy én valójában mi minden is szerettem volna lenni hatalmas. Hercegnő, énekes, pop-sztár, fuvolaművész, pszichológus, író, híresség, tanár, grafikus, gazdag feleség. (Igen most a gazdag feleségnél tartok. Reménykedni még szabad.) De hogy miért is ennyire szerteágazó az, amit szeretek, hogy miért nem tudom eldönteni merre menjek annak rengeteg oka van.

Sokan azért nem tudnak választani mert semmit sem szeretnek, vagy bocsánat a kifejezésért, de nem igazán értenek semmihez. Nyilván itt nem azt akarom mondani, hogy ha nem értesz a gazdasághoz vagy nem vagy szín ötös matekból a gimnáziumban akkor kész megáll az élet és nem mehetsz gazdasági egyetemre, de igen is fontos a pályaválasztásnál, hogy miben is vagy kiemelkedő miben vagy más, mint a többiek. Ha egész életedben bukdácsolt valaki biológiából, nem megy orvosnak.

Na de nálam nem ezzel van a probléma. Ez most lehet, hogy nagyképűnek hangzik, de nem szeretném, hogy annak tűnjön. Tudom miben vagyok jó, hogy mihez értek és hogy mik az érdemeim, de ezek ellenére is nehéz a választás.

Hogy miért akartam hercegnő és pop sztár lenni, szerintem egyértelmű. Minden gyereknek vannak ilyen álmái, én sem voltam kivétel, bár az tény, hogy mindig is jobban szerettem a verekedős, harcos hercegnőket, mint a kis szende, ártatlan kisasszonyokat. De ezen ambícióimon kívül nem hiszem, hogy lettek volna más terveim a jövőre nézve. Legalábbis nem emlékszem, hogy foglalkoztatott-e ez a téma, egészen általános iskola 7.osztályáig. Igen, tudom, a 7. kicsit későinek hangzik, de így volt. Vannak az iskolákban pályaorientációs napok, nyilván nálunk is voltak, ezért nem mondhatom, hogy soha fel nem merült bennem a gondolat, de nem érdekelt.

Bár az igaz, hogy olyan 12 éves lehettem, azaz 5. osztályos, amikor elkezdtem fuvolázni, de akkor még semmilyen elképzelésem nem volt arról, hogy ezzel lehetne-e valamit kezdeni pláne, hogy én alkalmas is lennék rá. Csak szerettem zenélni és élveztem, amit csinállok. Természetesen, mint nagyon sokan én sem kedveltem a szolfézszt. Az egy olyan kötelező kínszenvedésnek tűnt, amit el kell viselni ahhoz, hogy hangszerezen játszhaszak. Még amellet is, hogy nekem előnyöm volt, mert az első két osztályt olyan általánosban végeztem, ahol az ének órát olyan komolyan vették, hogy szolfézsnek számított, próbáltam ellógni az órákat valahogy, elsunnyogni. Azért nem kell itt olyan eszement dolgokra gondolni, akkoriban még nem voltam akkora *huligán*, maximum egyszer vagy kétszer fordult elő, hogy nem mentem be. Mivel a második és harmadik osztályt Németországban végeztem (másodikat kétszer jártam ki ezért, mert egy évet nyelvet tanultam főleg) nem volt alkalmam hamarabb elkezdni a zenélést. Németországban, legalábbis az iskolában, ahova jártam, senki nem játszott hangszerezen. (Tudomásom szerint, de 8-9 éves lehettem egy olyan országban, aminek a nyelvét sem ismertem szóval ez lehet, hogy nem így volt.) Ezért amikor visszajöttünk, hatalmas meglepetés volt számomra, hogy itthon szinte minden második gyerek zenél és már elsős koruk óta. Sokszor emiatt még ha nem is tudatosan, de úgy éreztem, hogy le vagyok maradva a többiekhez képest. Mikor 2 év után a tanárom megkérdezte, hogy akarok-e b-s lenni (emelt óraszámú lehet zenét tanulni, azoknak, akik komolyan akarnak kezdeni valamit a zenével pl. konzisok) hihetetlenül boldog lettem. Addig fel sem merült bennem, hogy a fuvolázással kezdhetnék valamit, és hogy én 5.-ben kezdtem el az nem, hogy nem hátrány, hanem előny. Egy 13 éves sokkal erősebb, nagyobb tüdőkapacitással bír, egy elsőshöz képest, én akkor már tudtam szolmizálni, kottát olvasni még ha döcögve is és sokkal önállóbb voltam, mint az elsősök.

Tehát b-s lettem. De ezzel együtt jött a hátrány is. Sokkal komolyabban lett véve a szolfézs. Itt már nem csak szolmizáltunk és énekeltünk. Természetesen ezek is megmaradtak, de jött minden más elmélet is, hármashangzattan, hangközök, hallás utáni kottairás. A rémálmom. Bevallom ez sok gyakorlással tényleg elsajátítható, de nekem nagyon nehezen ment. Még egy egyszólamú darabot még csak-csak, ha megadják az első hangot és vagy százszor eljátszák, de hogy egy kétszólamú több ütemes konkrét darabot lekottázzak ráadásul maximum 10 hallgatás után, esélytelen. Szerintem ezen a ponton úszott el az én konzis jövőm. Sokat készültem a felvételire, gyakoroltam, rendesen eljártam az órákra, de végül azt mondtam, hogy nem. Nem megyek. Valószínűleg a félelmem, a bizonytalanságom az, hogy nem hittem magamban vezetett oda, hogy végül rendes gimnáziumokba adtam be a jelentkezésem.

Miután nemet mondtam, már inkább a felvételire koncentráltam, de csalódnom kellett magamban. Még gyakorlasként sem írtam olyan rossz felvételit, mint amit az élesen

elkövettem. Nem írtam be sok iskolát mert szinte biztos voltam abban, hogy felvesznek oda, ahova a nővérem is járt, még ha egy kicsit el is rontom az írásbelit. Az iskolát, ahova most is járok, nem is akartam felírni a listára. Végül jól tettem, hogy felírtam, de akkor egy óriási bukásnak tűnt, hogy “csak ide” vettek fel.

A fuvolatanárommal nem vetettük el az ötletet, hogy konziba menjek, és ezek után pláne úgy voltam vele, hogy majd, ha elkezdem az új évet utána próbálkozok meg újra. Mondanom se kell, hogy nem így lett.

Következő évben, mikor már elkezdtem a gimnáziumot, nagyban azon voltam, hogy jövőre már máshol leszek. Természetesen ezt az osztályomban nem hangoztattam, utólag jöttem rá, hogy lehet ez is annak volt a jele, hogy továbbra se voltam biztos abban mit is akarok. Aztán egyszer csak jött megint a bumm. Azaz a felismerés. Télen valamilyen koncert alkalmával, vagy karácsonyi, vagy új évi vagy a fene se tudja, meghívtak egy orosz fuvolaművészt a zeneiskolába fellépni. A tanárom javasolta, hogy én is menjek el mert akkor lehet jobban el tudom dönteni mit is akarok és úgy is lett. De szerintem nem abba az irányba dőlt a mérleg, mint amire számított. Nem hagytam abba. A mai napig zenélek és járok órákra, de nem gondolkozok azon, hogy ezzel foglalkozzak. Még gimis éveim elején felmerültek bennem ilyen merész ötletek, hogy továbbra is a zenével foglalkoznék ám másik részével. Inkább a zeneszerzésre fordítottam a figyelmemet. Érdekelt a hangtechnika a hangmérnökség estleg a producerkedés ám ezzel is felhagytam. Ezt nem azért tettem mert lemondtam volna magamról inkább csak elmúlt az az érzés. Nem hiszem, hogy ez érthető lenne olyanoknak, akik már évek óta tudják mit szeretnének, de remélem kicsit el tudom magyarázni. Ez nem az, hogy elment tőle a kedvem, hogy meguntam volna vagy hogy elbizonytalanodtam volna magamban, vagy csak lusta vagyok. Semmi ilyesmi, egyszerűen feltűntek olyan dolgok az életemben, amik új irányba tereltek.

Elkezdtem foglalkozni a digitális rajzolással. Bár ez nem vett el sok időt az életemből mégis fontosnak tartom megemlíteni mert így is látszik, hogy mennyire különböző dolgok azok, amik érdekelhetik az embert. Tényleg csak egy-két hónapig gondolkoztam azon, hogy esetleg grafikus vagy animátor legyek, de nagyon érdekelt. Abban a pár napban tényleg elhittem, hogy én ezzel akarok foglalkozni. De ez is elmúlt. Bizonyára nem csak én vagyok ezzel így, sokak számára ez az az időszak, amikor hirtelen akár 180 fokos fordulatot vesz a véleménye és terve. Hát.....velem is így történt. Nem lepődünk meg.

Egy időre eltettem ezt a kérdést. Mélyen elzártam egy fiókban és nem néztem bele. De ez sem számít egy jó megoldási stratégiának mivel nem sokkal később 11. és 12. körül újra elő kellett vennem. Ekkor már el kellett kezdenem gondolkodni azon, hogy milyen érettségik kellenek is nekem. Nem volt elég csak ímmel-ámmal foglalkozni azzal, hogy mi is legyek. Lehet, hogy másoknak ez sem egyértelmű, de nekem, ha más nem is az biztos volt, hogy akarok diplomát. Egyetemre kell mennem, ez az alfája ennek a témának. Lehet ez is egy kicsit berögzült szemlélet. De igen ebben biztos vagyok, hogy ha legelőlről is kell elkezdenem a gondolkodást az biztos, hogy magasabb végzettséget akarok szerezni, mint egy érettségibizonyítvány. A következő lépcsőfok a gondolkodás során az volt számomra, hogy bármivel is fogok foglalkozni az a művészetben lesz. Valamilyen kreatív, inspiráló munkát szeretnék végezni. Igen ám de itt jön egy újabb csavar.

Ugyan is bejött a képpbe a pszichológia és az irodalom. Bár mondható, hogy az irodalom művészet, de a pszichológia nagyon nem. Az irodalom, a könyvek már kisgyerekkorom óta érdekelnek, de soha nem gondoltam, hogy ezzel kéne dolgoznom. Iskolai tanulmányaim során soha nem okoztak gondot a különböző tananyagok. Azt nem mondom, hogy mindig szín ötös lettem volna, mert nem. Voltak olyan témakörök olyan dolgozatok, amik nem sikerültek, de összeségében mindig 4-es 5-ös tanuló voltam. Kivéve nyelvtanból, és ez nagy kivéve. Már elsőben és másodikban szenvedtem nyelvtanórákon és a mai napig nem tudok helyesen írni. Kereshetnék kifogásokat, hogy azért lett rossz a nyelvtanom mert pont egy kényes időpontban mentem ki külföldre, de ez csak kifogás lenne. Már az elején gondjaim voltak a helyesírással, de nem tagadom, hogy erre rásegített a kiköltözés. Szerencsére miután visszaköltöztünk ez sokat javult köszönhetően egy általános iskolás tanáromnak, illetve annak, hogy gimnáziumban elkezdtem falni a könyveket. Ez akár szószerint is értelmezhető. Volt, hogy heti egy könyvet olvastam, olyan is, hogy reggel kinyitottam egy könyvet estére pedig már el is olvastam. Voltak kihagyások természetesen, főleg mostanában. Így az érettségi közeledtével nincs sok időm erre, de ez is inkább csak egy kifogás. De visszatérve ezért sem gondoltam, hogy én foglalkozhatnék az irodalommal és a magyar nyelvvel. Hogy foglalkozhatnék ezekkel, ha még helyesen sem tudok írni.

Az ember nem emlékszik minden egyes napra, amit eltöltött az iskolában és természetesen idővel még homályosabb lesz ez az időszak ezért is fontosak azok az események, amik megmaradnak bennünk. Emlékszem egyszer még alsós koromban megkérdezte az egyik irodalomtanárunk, hogy szeretne-e valaki író lenni. Senki nem tette fel a kezét. Nagyon érdekes, hogy egyes dolgok miért maradnak meg a fejekben. Sem az előzményére nem emlékszem a beszélgetésnek sem arra, hogy mi történt utána, de magára a kérdésre igen, illetve arra, hogy hogy mit éreztem és gondoltam. A közösségekre jellemző, hogy ha még nem is szánt szándékkal, de befolyásolja a többség az egyént, és ez velem is így volt. Senki nem rakta fel a kezét ezért én sem, ráadásul olyanokat mondtam magamnak, amivel még az esélyét sem adtam meg annak, hogy ezen elgondolkozzak. Olyan ember vagyok, aki viszonylag sokszor elképzelem milyen lesz az életem akár 5 vagy 10 év múlva. Bár ezekre sosem emlékszem tehát nem tudom mi az, amit már meg csinálhatok, de régebben még nem tehettem meg (pl. úgy kiszállni a hintából, hogy még nem állt meg rendesen), de ez kivételes alkalom volt. Emlékszem, hogy akkor is elgondolkodtam azon, hogy a jövőbeli életem mit gondolna erről. Az biztos, hogy most már jelentkeznék, még ha egyedül lennék akkor is.

És most itt vagyok. 18 éves végzős. Már megvolt az egyetemi felvételi határideje, így bizonyára gondolhatnák, hogy "nehéz szülés volt, de csak kitalálta". És végül is nem is tévednének akkorát. Mikor először írtam ezt a részt arra gondoltam, hogy "hatalmasat tévednek", de nem. Így a ballagásom végére tényleg kikörvonalazódott az, merre is menjek tovább. Fiatalon sokszor abba a hibába esünk, hogy elhiszük a felnőttek mindent jobban tudnak, mindig biztosak abban, amit csinálnak. A korom ellenére én még nem szoktam magamat felnőtnek hívni, de már én is belátom, hogy ez nem így van. Kevés dolog van az ember életében, amiben 100%-ban biztos lehet. Csak hagyni kell, hogy múljon az idő, meg kell tapasztalni dolgokat és ezek alapján akár új irányba menni akár maradni ugyanazon az úton.

Átfogóan nagyjából ennyi az iskolai történetem. 18 éves vagyok, ha mondhatom így, előttem áll az egész élet. Amit eddig megéltem és tapasztaltam az még a fele se annak, amit még

átélhetek. De ki szeretném hangsúlyozni, hogy ez csak az iskolai történetem. Szerintem az ember életének mindig 2 elkülöníthető része van, amik nagyban befolyásolják egymást. Az egyik, amiről már eddig beszéltem. A hétköznapi a közösségben lévő élet, akár munkahely akár iskola. A másik pedig a családi tér, amit otthonról hozunk. Az, hogy egyes eseményeket hogyan dolgozunk fel, hogyan reagálunk rájuk az nagyban függ a családi háttérunktől, illetve, hogy éppen mi zajlik le otthon.

Hülyeségnek tűnhet, de mostanra elértem a teljes kiégéshez. Az elmúlt időszak nagyon megterhelő volt számomra és még el sem értem a végére. Vannak napok amikor arra sincs erőm, hogy kikeljek az ágyból. Egész nap csak alszom, minden fárasztónak és túl nehéznek tűnik. Kell az ember életébe egy húzó erő, ami felállítja a legnehezebb napokon is, de én nem, hogy ülve maradtam, de mintha kitörtem volna mindkét lábam és mindkét karom.

És természetesen nem csak az iskolai stressz vezetett el ideig. Egyáltalán nem, de valószínűleg sokat rontott rajta.

A szüleim és a családom nem egy könnyű eset. Valószínűleg senkinek sem az de nem láthatok bele mások életébe, csak kívülről látom őket és azok alapján tájékozodom, amiket mondanak. Párszor át kellett gondolnom, hogy akarok-e erről beszélni. Nem akartam jobban erre a részre kihegyezni a történetet mert ez rájuk nézve nem tűnt fairnek mert se nem tudják magukat megvédeni se nem tudnám egy objektív szemszögből ezt elmesélni. Ez mind az én történetem ahogy én éltem meg és nem lenne igazságos velük szemben. Mégis úgy érzem, hogy beszélni kell ezekről mert különben csak egy átlagos történet, ami egyáltalán nem személyes. Rengeteg ember van, akik ugyanazon az úton mennek mégis egy idő után elágazik mert személyiségükből és tapasztalataikból adandóan mást választanak. Ez velem sincs másképp.

Sokszor úgy éreztem sajnáltatom magamat. “Nehezen bírom az iskolát? Nem jó a kapcsolatam a szüleimmel? Sokaknak nem jó. Tinédzser vagyok majd elmúlik. Fojtogató otthon, szinte megfulladok? Ne sajnáltasd magad, van ennél rosszabb, nem kell mártírkodni.” Mindig ezeket mondogattam magamnak. Mintha nekem nem lehetne rossz csak azért, mert másnak rosszabb.

Mint már mondtam sokat kellett gondolkoznom azon, hogy beszéljek-e a szüleimről, mert már csak a gondolattól is rosszul vagyok, szinte hányingerem van attól, hogy őket kibeszéljem. Attól félek hogyha valaha is elolvassa ezt az anyám végleg feladja. Ha rájön, hogy a három lánya közül az utolsót is teljesen elveszítette talán nem bírná ki. Félreértés ne essék nem utálom őt, de sokszor volt, hogy azt kívántam bárcsak utálnám. Az is több lenne, mint amit most iránta érzek. A kapcsolatunkat leginkább úgy tudnám jellemezni, mint a szobatársakét. Eltűrjük egymás létezését, élünk egymás mellett, de nincs különösebb kapcsolatunk. Vannak dolgok, amik idegesítenek a másikban és van olyan időszak amikor tök jól megvagyunk, de még barátoknak sem igazán nevezhetjük egymást.

Anyám szinte az egész életét arra áldozta, hogy felneveljen minket és ezt csodálom benne, de ettől még nagyon sok fájdalmat okozott nekünk. Bizonyára sok minden van, amit köszönhetek neki és sok mindenért hálás is vagyok, de nem szeretem. És arra jöttem rá, hogy valószínűleg ez a legnagyobb nyomás az életemben. Kicsit olyan vagyok, mint József Attila.

Ha kicsit is figyeltünk irodalomórákon akkor megtanulhattuk, hogy József Attilának a *mama* alakjáról alkotott kép nagyon ambivalens. Egész életében rajta volt a nyomás, hogy neki tiszteli és szeretni kell az anyját. Ez a társadalmi norma és ez az elvárt, holott közben emlékezett a testi és lelki fájdalomra, amit az édesanyja okozott. Én is ilyen vagyok. Természetesen nekem nem annyira szörnyű, mint a költő esetében. Sosem vertek el seprűnyéllel, de a szavak sokszor bántóbbak, mint a testi fenytés. És ez hatalmas nyomás. Tudom, hogy szeretnek kéne Ez az elvárt, ez a norma. De nem megy. Nem tartom édesanyámat egy jó embernek, sőt a legtoxikusabb embernek tartom, akit valaha ismertem. Nem szép, egyáltalán nem. És főleg azért nem mert az emberek változnak és az anyám is rengeteget változott az utóbbi időben és nagyon sokat dolgozott azon, hogy jobb ember legyen. És ezt becsülöm, de ezzel csak még nehezebbé teszi az én helyzetem. Mert még jobban erősödik bennem a büntudat, hogy meg kéne neki bocsáltanom, újabb esélyt kéne neki adnom. Ha nem változna egyszerűbb lenne. Simán hatát fordíthatnék neki, és elmennék, hogy soha többet ne találkozzunk.

Az évek során az lett a megoldási taktikám, hogy hallgatok. Bármit is próbáltam előtte mondani nem volt értelme. Vagy nem hallgatta meg vagy teljesen kiforgatta. "Ne mondj semmit csak hallgasd végig akkor jársz a legjobban". Mára már eljutottam oda, hogy tényleg semmit nem akarok neki mondani. Van, hogy próbálkozik, kezdeményezni akar egy beszélgetést, de már minden idegesít, amit mond. Elment a kedvem a jópofizgatástól. Nem érdekelnek a növények az asztalon, hogy milyen krémet vett a boltban, vagy hogy milyen szép az idő. Én is tudom. Nekem is van két szemem látok vele. Talán az egyik legfontosabb dolog, amit valószínűleg el kellene neki mondanom, de ez nem fog megtörténni, az az, hogy nem csak vele vagyok így. Bizonyára azt hiszi, hogy apámmal sokkal jobban kijövök, hogy őt szeretem és imádom és hogy azért hülyülök vele minden nap mert ez a szeretetem jele, de ez nem igaz. Illetve sok dolog történt azért, hogy idáig el tudjak jutni vele.

Volt egy időszak az életemben amikor a szüleim külön éltek és bár én sosem úgy fogtam fel, hogy ez nagyon nehéz lenne számomra. Sokkal jobban örültem volna neki, ha elválnak mert a mindennapos veszekedés megterhelőbb volt, mint az, hogy külön élnek. Érzéketlenek hangozhat, de a válás napjainkban már hétköznapi és a legtöbb osztálytársamnak elváltak a szülei. Ez nem tűnt annyira nehéznek. De ebben az időszakban én apámmal éltem, hozzáteszem ez is szörnyű volt mivel hétvégeként mindig át kellett mennünk anyámhoz vagy ő jött át hozzánk. Ilyenkor apám teljesen megbolondult kimosta az egész konyhát, takarított főzött ezért utáltam ránézni, gyűlöltem azt az érzést. Az apám, akit addig szinte istenítettem, ő volt a férfi a dolgozó apa, aki komoly és mindenhez ért, átváltozott egy kiskutyává, aki elveszti a fejét, ha megjelenik az asszony, aki mindent megtesz csak azért, hogy ne haragudjanak rá. Életemben először gyűlöltem valakit, és ez az apám viselkedése volt. Nagyon kínosak voltak a találkozásaink az egész egy színjáték volt. Akkoriban apámmal szinte semmilyen nem volt a kapcsolat. Nem beszéltem vele, ez azt jelentette, hogy leültünk este az asztalhoz és némán ettük a vacsoránkat. Nem kérdeztük meg egymást milyen volt a napja, nem tudtunk egymásról semmit és mindig azt éreztem, hogy apám nem is foglalkozik velem. Mindig úgy voltam vele, hogy ő inkább az idősebb testvéreimmel foglalkozik és én voltam anya lánya a 2 testvérem meg inkább apámé, de már rájöttem, hogy ez sem igaz. Ez is sokkal árnyaltabb és bonyolultabb dolog, de nekünk is időbe tellett míg eljutottunk odáig, ahol most vagyunk.

Most már hogy apa hazajön el hülyéskedünk én néha ontom a hülyeségeimet ő is néha adja a saját hülyeségét és ezzel szórakoztatjuk egymást, de valójában ez is csak azért van, hogy úgy tegyünk mintha lenne valami. Soha nem beszélünk komoly dolgokról rendes témákról tehát lehet, hogy anyám azt hiszi, hogy nekünk sokkal jobb kapcsolatunk van, de nem így van. Apám egy olyan ismerős, akivel hogyha találkoznék az utcán elbeszelnék 2 mondatot, de utána soha többet nem hívnánk fel egymást. Legalábbis az én részemről.

Látom, hogy próbálkoznak. Megkérdezik, hogy milyen volt a sulis, de könyörgöm. Ez rosszabb mintha elolvastak volna egy hogyan bánjunk a tinédzserekkel kézikönyvet.

Apám nem egy nyílt ember soha nem mutatja ki a valódi érzelmeit, anyám meg folyton csak panaszkodik és másokra önti az érzelmeit, ami csak a fejében van. Nem tagadom valószínűleg ezért is egészítik ki ilyen jól egymást. Egy család sokkal bonyolultabb annál, mint hogy azt egy esszében le lehessen írni. Lehetetlen, de valamennyit megakartam belőle osztani, hogy érthetőbb legyen. Sok döntésemet befolyásolta a családi környezetem. Mindig jól akartam teljesíteni, mert a testvéreim is jól teljesítettek. Persze mikor megkaptam a jó jegyeket sem lettem boldogabb. Az idősebbik nővérem nagyon okos és céltudatos, a másik nővérem meg gyönyörű és kreatív. De én? Se nem vagyok extrém okos, se nem vagyok extrém szép, én csak vagyok. Mégis minek kéne lennem? Hogyan kéne viselkednem? Ezek a kérdések határoztak meg, és a mai napig befolyásolják az életem. Erről ők nyilván nem tehetnek és nekik is megvan a saját bajuk. Ezzel csak azt akarom mondani, hogy tényleg minden összefügg mindennel.

Sajnos nem akartam ennyit szidni a szüleimet, de ismételten sikerült, de akkor hadd mondjak róluk jót is. Csodálom őket. Voltak hullámvölgyeik a kapcsolatukban, de az, hogy ezt leküzdötték szerintem csodálatra méltó. A legtöbb ember manapság feladja, ha kicsit is nehezzé válik a helyzet elmenekül. A könnyebb utat választják pedig a válás sem egy séta galopp.

Annak ellenére, amit róluk elmondtam, 10 év múlva, azaz 2035-re, vagy még messzebb, szeretnék olyan lenni, mint ők. Sok mindenben bizonytalan vagyok a jövőmmel kapcsolatban. Kétségeim támadnak, elvesztem a magamba vetett hitemet úgy érzem nem vagyok elég jó, de ha egy dologban is ebben biztos vagyok. Nem számít, hogy ki leszek mi lesz a munkám, szeretnék egy boldog családot. Elcsépeltek hangozhat és elavultnak de sohase gondoltam magamra úgy, mint egy karrierista nőre. Tudom, hogy manapság a nők azért küzdenek, hogy ne csak anyának és háziasszonynak nézzék őket, de engem ez nem zavar. Nézzenek csak annak. Tudom, hogy sokat kell még magamon dolgoznom és azon hogyan is álljak a kapcsolataimhoz. Ez is az egyik legnagyobb félelmem. Attól félek, hogy mivel nem tanultam meg szeretni a szüleimet, nem sajátítottam el kiskoromban ezt a képességet és- vagy mert már túl sokat csalódtam a szeretteimben nem vagyok képes erre az érzésre. Hogy ha jönne is valaki az életemben, aki teljes egészében tudna szeretni én nem lennék képes ezt neki viszonzni. Nem bíznék benne ellökném magamtól és még ha meg is engedném magamnak, hogy szeressem nem lennék képes ezt neki kimutatni.

Sokat kell még tanulnom és fejlődnöm. El kell fogadnom a saját érzéseimet és bíznom másokban. Engednem kell néha magamnak, hogy megsérüljek, hogy megbántsanak, hogy ebből majd tanuljak. Az én történetem nem egy különleges történet. Átlagos. Egy hétköznapi ember hétköznapi problémái, de az enyéme. Ha a jövőm még nem is világos számomra,

azon leszek, hogy kimászak abból a gödörből, amiben most vagyok és egy jobb, egészségesebb, boldogabb ember nézzen vissza rám a tükörből.